

[Finansministeren.]

som jeg har givet, jeg kan godt sige oppositionen i denne sal. Jeg erindrer om, at da vi for et lille års tid siden arbejdede med ændringer af ligningsloven, blev der i det udvalg, som var nedsat, stillet spørgsmål til mig om, hvorledes regeringens stilling var til sambeskatningsproblemerne. Det resulterede i, at jeg nævnte i udvalget, efter hvilke principper vi tænkte os problemet løst i forbindelse med en kildeskatteordning. Man spurgte, om ikke det kunne tænkes løst på samme måde og efter samme principper under det gældende skattesystem, og derom forelagde jeg et dokument i udvalget, et dokument, som rummer i kort form netop de principper, som de foreliggende lovforslag bygger på. Jeg blev da i udvalget anmodet om, at man i finansministeriet ikke bare ville tænke på at løse sambeskatningsproblemerne i forbindelse med en kildeskatteordning, men også i forbindelse med den gældende skatteordning og på grundlag af de principper, der var nedlagt i det dokument, jeg har nævnt. Det har jeg følt mig bundet af, og det har i høj grad været medvirkende til, at de fremsatte forslag har fået den form, de har, og det kan måske også forklare, at jeg på en lidt forbeholden måde har fremsat dem, idet jeg med dette først og fremmest mener at have opfyldt det tilsagn, jeg for tre fjerdingår siden eller så gav oppositionen i denne sal. Jeg vil ikke dermed, om jeg så må sige, absolut distancere mig fra forslagene; jeg mener, der kan arbejdes på dette grundlag, naturligvis med en række ændringer, som jeg for mit vedkommende skal være meget villig til at gå ind i en diskussion om, men jeg synes, det kan være rimeligt at nævne denne forhistorie til forslagene.

Det ærede medlem hr. Foged sagde, og andre har jo i lidt andre vendinger været inde på det samme, at den lov, vi skal have til regulering af dette forhold, skulle være enkel og let overskuelig, det skulle være indlysende for skatteyderne, at dette var, jeg tror, det ærede medlem brugte udtrykket den store retfærdighed. Jeg ville være forsigtig med at svinge mig op til så kraftige udtryk. Jeg har mistet troen på, at en skattelovgivning kan være fuldt retfærdig. Jeg ville snarere sige, at kan man nå det mål, at den er rimelig, så tror jeg,

vi skal nøjes med at sætte os dette mål, for det er vist meget svært at nå til enighed om, hvad der er retfærdigt inden for skattelovgivningen.

Her vil jeg igen gerne sige, at man kan jo ikke få hvad som helst uden omkostninger, og jeg er helt sikker på efter det arbejde, vi nu har haft med disse ting, at vil man have en særskilt beskatning eller særbeskatning — kald det, hvad man vil — kombineret med det nuværende skattesystem, kan man ikke få det uden en forøgelse af administrationen — ikke medmindre man vil ændre vort samlede skattesystem på en række andre områder, og dér har jeg altså følt det som en bunden opgave, at forslaget måtte udarbejdes i tilknytning til det system, vi nu engang har.

Der er f. eks. nævnt spørgsmålet om selvangivelsesblanketter og indgivelse af selvangivelser for de, om jeg må sige det sådan, udearbejdende hustruer. Jeg kan godt forstå, man er blevet forskrækket, for det er jo det man er, over de administrative komplikationer, der følger hermed. Det er jo et spørgsmål, som naturligvis er overvejet i finansministeriet, i skattedepartementet, hvor man i det mindste mener, at det vil være teknisk meget vanskeligt at operere med en særskilt beskatning, når indtægten skulle selvangives på samme blanket for de to ægtefæller. For nu bare at nævne en lille ting: hvem skulle man pålægge ansvaret, hvis selvangivelsen kom for sent ind? Skal begge så — om jeg så må sige — hænge på den, skønt det måske i praksis var den ene af ægtefællerne, der var skyldig i det? Man kan sige, det er noget af et kuriosum, men det kan dog indtræffe. Der er selve spørgsmålet om, hvor store blanketterne måtte være, hvis man skulle selvangive begge ægtefællers forhold på dem, og man så bagefter skal have den behandling af selvangivelsen, som finder sted. Der ville altså i hvert fald alene dér være en række problemer knyttet til noget så tilsyneladende forholdsvis enkelt som at samle det hele på én selvangivelse, stadig væk naturligvis under forudsætning af, at vi skal operere videre med det skattesystem, vi har, med myriader af fradrag, og hvad ved jeg. Det var en lille enpassantbemærkning.

Det ærede medlem hr. Foged spurgte, og jeg ved jo godt, hvad han hentydede til,